

3ª RESIDÈNCIA POÈTICA A LA INEXPLICABLE (CURS 2019-2020)

JOAN VIGÓ

Informe del 3er taller d'exhumacions poètiques del dia 24 de gener de 2020

- De 18 a 19 hores
- Participants: Montse Durán, Teo Gómez, Lolita Lagarto, Gema Monlleó, Pere Montaner, Myriam Soterias i Paolo Polloni.

Procediment i determinació de la trava

Les llibreteres inexplicables decideixen que el llibre d'on s'exhumaran els poemes és en aquesta ocasió *Canto jo i la muntanya balla* d'Irene Solà, novel·la que recomanen de manera fervorosa als assistents.

Gema constata que el títol de l'obra conté 23 lletres i 4 espais, que sumats són 27. I $2+7=9$.

En aquest moment del taller hi ha 5 assistents, per la qual cosa es decideix multiplicar, i $9 \times 5 = 45$. Així, els versos del poema s'obtindran de les pàgines 15, 60, 105 i 150. Donat que això implica un poema de només 4 versos, en Pere proposa que es facin dues rondes (és a dir, que un cop arribats a la pàgina 150 es retorni a la 15). Obtindrem així un poema de 8 versos.

Com sempre, s'ha de seguir l'ordre de composició i no és possible canviar la nostra tria, anant sempre endavant sense poder recular en cap de les decisions preses. Només s'autoritza a alterar la puntuació de les frases triades i a escapar per davant i per darrere els versos triats, però mai trencant l'ordre consecutiu de les paraules que en formen part.

L'objectiu final és exhumar poemes diferents d'una mateixa obra, seguint les mateixes instruccions. Demostrant de nou que la creativitat no necessita de muses inspiradores, sinó de ganes de jugar amb la llengua, la imaginació i la pròpia sensibilitat fent un homenatge a l'obra narrativa exhumada.

El resultat és el següent:

Poema de Montse Duran

Xsssst,
el bosc seria cosa meva.
Silenci.

Ai, els revòlvers i les peces de metralla.

Com un descans,
als mascles els volia lluny, lluny, lluny, que si feia falta, els mataria.

Però,
ell tenia un revòlver.

Poema de Teo Gómez

[Teo Gómez s'incorpora més tard a la sessió i, en el seu cas, l'ordre s'adapta a aquest moment. Per tant, el seu poema segueix l'ordre de les pàgines següents: 150, 15, 60, 105, 150, 105, 60 i 15.]

Tan bonic que no ho hauria ensenyat ni al meu pare

Els roures i els boixos i els bedolls i els avets

Estava sol un matí i menjava herba fresca i tendra que tornava a ser deliciosa.

Silenci

Que tot aixó m'agradaba de debó.

Prou

I l'aire duia el olor de la matinada.

Xsst

Poema de Lolita Lagarto

Bang!

Corria corria i corria i la por no s'acabava mai,
però no em feu dir res més. Silenci. Prou.
No me'n vaig adonar que si no moríem ofegats,
sortiríem redimits...
Volia saber on érem,
no em feu dir res més, però
era només, una manera de fugir.

Poema de Gema Monlleó

Els ventres negres
i la por no s'acabava mai
silenci
ulls de falcó
xsssst
bèstia pelada clavada al fons de tot de la meva por.

Prou,
era només una manera de fugir.

Poema de Pere Montaner

Després de l'arribada , i de la quietud
volia saber on eren.
Silenci.
Tot això m'agradava de debò.
Els cargols cargolats
criden i tenen potes com branques...
Silenci.
És la constància el que omple les caixes.

Poema de Myriam Soteras

Vam vessar l'aigua a gotes immenses
que no fossin ni mares ni germans de ningú
—silenci
fent bots
a respirar la mullena—
per tenir una mica menys de por.

Res més
omple les caixes.

Poema de Paolo Polloni

Dolors.
El bosc seria casa nova.

Silenci,
entre boscos,
com un descans.

Corria i corria i la por no s'acabava mai.

Silenci,
entre boscos.

Poema de Joan Vigó

Vam disparar
la pudor terrible de la bèstia.
Veni
armes rovellades i bales i granades.

Disparar el primer llamp
pudor terrible de bèstia pelada.
Res més.

Tan bonic que jo no li hauria ensenyat al meu pare.